

சுத்தம் அறிவாய்ச் சுகம் பொருந்தின் அல்லால் என்
சித்தம் தெளியாது என் செய்வேன் பராபரமே.

ஓயாதோ என் கவலை உள்ளே ஆனந்த வெள்ளம்
பாயாதோ ஐயா பகராய் பராபரமே.

எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி ஏழை நெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்திணிப் போதும் பராபரமே.

நன்றறியேன் தீதறியேன் நான் என்று நின்றவன் ஆர்
என்றறியேன் நான் ஏழை என்னே பராபரமே.

எத்தனை தான் ஜன்மம் எடுத்து எத்தனை நான் பட்ட துயர்
அத்தனையும் நீ அறிந்தது அன்றோ பராபரமே.

சும்மா இருப்பதுவே சுட்டு அற்ற பூரணம் என்று
எம்மால் அறிதற்கு எளிதோ பராபரமே.

எங்கு எங்கே பார்த்தாலும் எவ்வயிர்க்கும் அவ்வயிராய்
அங்கு அங்கு இருப்பது நீ அன்றோ பராபரமே.

அந்தக் கரணம் அடங்கத் துறப்பதுவே
எந்த துறவினும் நன்று எந்தாய் பராபரமே.

தன்னை அறிந்து அருளே தாரகமா நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற்கு உபாயம் பராபரமே.

தன்னை அறிந்து என்னைத் தடுத்து ஆண்ட நின்கருணைக்கு
என்னை கொண்டு என்ன பலன் பராபரமே.

ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆனந்தம் ஆக நின்னைத்
தேடுவதும் நின் அடியார் செய்கை பராபரமே.

உண்டு உடுத்துப் பூண்டு இங்கு உலகத்தார் போல் திரியும்
தொண்டர் விளையாட்டே சுகம் காண் பராபரமே.

நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே சுகந்தம் அன்பே
மஞ்சன நீர் பூசை கொள்ள வாராய் பராபரமே.

தானம் தவம் தருமம் சந்ததமும் செய்வர் சிவ
ஞானம் தனை அணைய நல்லோர் பராபரமே.

பூராய மாய்மனதைப் போக்கு அறியாமல் ஐயோ
ஆராய் அலைந்தேன் அரசே பராபரமே
(பூராய -> ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியின் வாயிலாக)

சினம் இறக்கக் கற்றாலும் சித்தி எல்லாம் பெற்றாலும்
மனம் இறக்கக் கல்லார்க்கு வாய் ஏன் பராபரமே.

வாதுக்கு வந்து எதிர்த்த மல்லரைப்போல் பாழ்ந்த மனம்
எதுக்குக் கூத்து ஆடுது எந்தாய் பராபரமே.

சூது ஆடுவார்போல் துவண்டு துவண்டு மனம்
வாதாடின என்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே.

ஏதுவந்தும் ஏது ஒழிந்தும் என்னது யான் என்னார்கள்
போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே.

தேடினேன் திக்கு அனைத்தும் தெண்டனிடேன் சிந்தை நைந்து
வாடினேன் என் மயக்கம் மாற்றாய் பராபரமே.

எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறு ஒன்று அறியேன் பராபரமே.

தேடும் திரவியமும் சேர்த்த மணிப்பெட்டகமும்
கூட வரும் துணையோ கூறாய் பராபரமே.

ஐவரொடும் கூடாமல் அந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ அறிவே சிவமே பராபரமே.

அருள் ஆகி நின்றசுகம் ஆகாமல் ஐயோ
இருள் ஆகி நிற்க இயல்போ பராபரமே

நின் நிறைவே தாராகமாய் நின்றசுகம் எய்தாமல்
என் நிறைவே பாவித்தேன் என்னே பராபரமே.

பக்தர் அருந்தும் பரமசுகம் யான் அருந்த
எத்தனை நாள் செல்லும் இயம்பாய் பராபரமே.

உணர்த்தும் உனை நாடாது உணர்ந்தவையே நாடி
இணக்குறும் என் ஏழ்மைதான் என்னே பராபரமே.

கற்றலும் கேட்டலும் காயம் அழி யாசித்தி
பெற்றலும் இன்பம் உண்டோ பராபரமே.

அத்தைதம் ஆன அயிக்ய அனுபவமே
சுத்த நிலை அந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே.

ஒன்றும் அறியா இருள் ஆம் உள்ளம் படைத்த எனக்கு
என்று கதிவருவது எந்தாய் பராபரமே.

ஓர் உரையால் வாய்க்கும் உண்மைக்கு ஓர் அனந்த நூல் கோடிப்
பேருரையால் பேசில் என்ன பேறு ஆம் பராபரமே.

பிடித்ததையே ஸ்தாபிக்கும் பேரானவத்தை
அடித்துத் துரத்தவல்லார் ஆர் காண் பராபரமே.

நேசத்தால் நினை நினைக்கும் நினைவு உடையார்
ஆசைக் கடலில் அழுந்தார் பராபரமே.

நித்திரையாய்த் தானே நினைவு அயர்ந்தால் நித்தம் நித்தம்
செத்த பிழைப்பு ஆனது எங்கள் செய்கை பராபரமே.

இன்பம் நிஷ்டை எய்தாமல் யாது என்னினும் சென்று மனம்
துன்புறுதல் வன் பிறவித் துக்கம் பராபரமே.

பொய் அகல மெய் ஆன போதநிலை கண்டோர்க்கு ஓர்
ஐயம்இலை ஐயம்இலை ஐயா பராபரமே.

தன்மயமாய் நின்ற நிலை தானேதான் ஆகி நின்றால்
நின் மயமாய் எல்லாம் நிகழும் பராபரமே.

எங்கணும் நீ என்றால் இருந்தபடி எய்தாமல்
அங்கும் இங்கும் என்று அலையல் ஆமோ பராபரமே.

கல்லாதேன் ஆனாலும் கற்றுணர்ந்த மெய் அடியார்
சொல்லாலே நினை தொடர்ந்தேன் பராபரமே.

தாய் இருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போல் எவ் இடத்தும்
நீ இருந்தும் நான் தளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே.

வாயால் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப்
பேய் ஆனார்க்கு இன்பம் உண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பாவம் என்னால் ஏதும் பயம்இன்றிச் செய்ய இந்த
ஜீவனுக்கு ஆர் போதம் தெரிந்தார் பராபரமே.